

Interpretiranje sveta skozi gledališko lečo

Knjižnica MGL izdala delo znamenite ameriške teatrologinje Janelle Reinelt z naslovom Javno uprizorjanje

»Med moje intelektualne projekte sodita interpretiranje sodobnega sveta skozi gledališko lečo, pa tudi pogled na gledališče skozi sodobno realnost. Manj se ukvarjam s produkcijo in bolj z znanostjo in administracijo, to pa ni vedno najboljše ravnovesje, saj privilegira določen determinizem – ali vsaj fiksnost – pred svobodo,« pravi Janelle Reinelt, svetovno znana teatrologinja, v svoji novi knjigi *Javno uprizorjanje*. Izdala jo je knjižnica MGL, v njej so avtoričini eseji o gledališču, ki so večinoma že bili objavljeni po različnih revijah, nekateri pa so napisani posebej za slovensko izdajo.

Janelle Reinelt so v MGL napovedali kot znamenito ameriško teatrologinjo, a od zadnjega poletja živi v Veliki Britaniji in predava gledališče ter performans na univerzi Warwick. V središču njenega zanimanja je odnos med gledališčem in uprizoritvijo na eni ter družbenimi razmerami na drugi strani, sicer pa je mednarodno priznana kot vodilna avtoriteta za sodobno britansko politično gledališče. Reineltova se je v Ljubljani zadržala kratek čas, na predstavitvi svojega novega dela (v prevodu Katarine Jerin in Krištofa Jacka Kozaka) pa je povedala, da gre knjigo razumeti kot zrcalo zadnjih desetih let, v katerih je kritizirala situacijo lastne kulture (manjka ji refleksija na temo sodobnega gle-

dališča), vzporedno s tem pa je to tudi delo na temo evropskega gledališča.

»Večina predstav, s katerimi se ukvarjam, niso eseji o najbolj znanih gledaliških postavitvah, temveč se ukvarjam z manjšimi produkcijami. V knjigi torej ne bomo brali o Shakespearu, nič o ameriških muzikalih ali znanih gledaliških imenih, kot sta Mamet in Miller, pač pa je v njej med drugim refleksija o smrtni kazni, o umoru Stephena Lawrenca in o rasizmu, esej o televiziji kot mediju današnjega sveta, piše celo o country skupini Dixie Chicks.

»Ena od stvari, ki me je zaposlovala v zadnjem času, je izobraževanje umetnikov in teoretikov, kampanja opismenjevanja v gledali-

škem smislu. Glavno vprašanje je vprašanje prevoda jezika, občutljivost na politiko, ne delam si iluzij, da bo angleščina dominantna, vendar si zastavljam dilemo, kako jo je mogoče destabilizirati.« Med drugim se avtorica v knjigi sprašuje o oblikovanju identitete za novo Evropo, eden od esejev se navezuje na igro, ki govori o španski državljanski vojni, in to je na nek način samokritična avtorefleksija, saj je pisanje nastajalo po prelomnem 11. septembru, bolj optimističen del knjige pa je po avtoričinem mnenju tisti, ki se ukvarja z javno slavo, zvezdnostjo, prek katerega postaneš primer za druge in s tem pridobiš velik vpliv.